15/02/2022

«Η αγχόνη έγινε σκάλα προς τον ουρανό»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό των Αγίων Νεομαρτύρων Χαλάστρας λειτούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο, με την ευκαιρία της εορτής του Αγίου Ιωάννου του Κουλακιώτου, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων την Τρίτη 15 Φεβρουαρίου το πρωί.

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων: «Πᾶς ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοί ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμο-λο--γήσω κἀγώ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς».

Ὁ λόγος αὐτός τοῦ Κυρίου μας ἐπιβεβαιώνεται στό πρόσωπο τοῦ ἑορταζομένου σήμερα ἁγίου Ἰω-άν-νου τοῦ Χαλαστρηνοῦ, τοῦ Κουλακιώτου, ἑνός ἐκ τῶν δύο πολιούχων τῆς πόλεώς μας.

Ἐλάχιστα γνωρίζουμε γιά τή ζωή του, ἐλάχιστα καί γιά τό μαρτύριό του. **Ἦταν δάσκαλος ὁ ἅγιος Ἰω-άννης καί ἔζησε καί στό Ἅγιο Ὄρος**. Ὅταν ἦρθε

κάποτε στή Θεσσαλο-νίκη, σέ ἕνα συμπόσιο, οἱ Τοῦρκοι, ὅπως ἔκαναν συχνά, θέλησαν νά τόν παγιδεύσουν καί ἰσχυρίσθηκαν ὅτι ἤθελε νά γίνει μουσουλμάνος.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης τό ἀρνήθηκε. Οἱ Τοῦρκοι ἐπέμεναν, χαρακτηρίζο-ντάς τον προδότη καί ἀρνητή τῆς θρησκείας τους. Ἐκεῖνος ὅμως δέν δεχόταν νά ἀρνηθεῖ τόν Χριστό καί διαμαρτυρόταν λέγοντας ὅτι ποτέ δέν εἶχε πεῖ ὅτι θέλει νά γίνει μου-σουλμάνος. Οἱ Τοῦρκοι ὅμως τόν ὁδήγησαν στήν ἀγορά τῆς πό-λεως καί στό πρόχειρο δικαστήριο πού στήθηκε γιά τόν δῆθεν ἐξωμότη ἀποφασίσθηκε ὁ ἀπαγχονισμός του.

Ἡ ἀγχόνη ἔγινε γιά τόν ἅγιο Ἰω-άν-νη ἡ σκάλα πού ἀνέβασε τήν ψυ-χή του στόν οὐρανό, ἐνῶ τό σῶ-μα του οἱ Τοῦρκοι τό ἔριξαν στή θά-λασ-σα γιά νά μήν τό βροῦν οἱ χρι-στι-ανοί καί τόν τιμήσουν ὡς μάρ-τυρα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ εἴδηση τοῦ μαρτυρίου του ὅμως διαδόθηκε γρήγορα καί ὁ ἅγιος Ἰωάννης τιμήθηκε ὡς μάρτυρας τοῦ Χριστοῦ τόσο στήν πατρίδα του, τήν Κουλακιά, τή Χαλάστρα, ὅσο καί στόν τόπο τοῦ μαρτυρίου του, τή Θεσσαλονίκη, καί σέ ὅλη τήν Ἐκκλησία πού ὅρισε νά τιμᾶται καί νά ἑορτάζεται ἡ μνήμη του κατά τήν ἡμέρα τοῦ μαρτυρίου του, δηλαδή στίς 15 Φεβρουαρίου.

Τιμώντας καί ἐμεῖς σήμερα τόν ἅγιο Ἰωάννη τόν Κουλακιώτη στόν περικαλλῆ αὐτόν ναό, τόν ἀφιερωμένο στούς δύο ἁγίους νεο-μάρτυρες καί πολιούχους τῆς Χα-λά-στρας, τιμοῦμε τήν πίστη καί τό θάρρος του.

Μία πρόταση ἦταν γι᾽ αὐτόν τό ὅριο μεταξύ ζωῆς καί θανάτου, ἡ ὁμολογία του ὅτι ἦταν χριστιανός. Ἤξερε ὅτι ἄν τήν κάνει, θά ὁδη-γηθεῖ στό μαρτύριο καί στόν θάνα-το, ἄν δέν τήν κάνει, θά τό ἀποφύ-γει καί θά γλιτώσει τή ζωή του. Ὅμως ὁ ἅγιος Ἰωάννης δέν ἔκα-νε κἄν τή σκέψη αὐτή. Δέν ἦταν δυνατόν νά ἀρνηθεῖ τόν Χρι-στό γιά λίγα χρόνια ζωῆς, ὅταν Ἐκεῖνος ὑπόσχεται σέ ὅσους τόν ὁμολογήσουν τήν αἰώνια ζωή. Γι᾽ αὐτό καί προχώρησε μέ ἀποφασι-στι-κότητα στό μαρτύριο καί χωρίς νά δειλιάσει κέρδισε τό στεφάνι τῆς νίκης καί ἀπολαμβάνει τώρα τή χαρά καί τή μακαριότητα στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ἡ ὁμολογία τοῦ ὀνόματος τοῦ Χρι-στοῦ δέν εἶναι ὅμως μόνο προ-νόμιο τῶν ἁγίων μαρτύρων καί νεο-μαρτύρων. Μπορεῖ νά γίνει καί δικό μας, γιατί ὁ καθένας ἀπό ἐμᾶς στή ζωή του καί στήν καθημερινό-τητά του, ἔχει τήν εὐκαιρία νά ὁμολογήσει τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ εἴτε μέ τά λόγια του εἴτε μέ τή ζωή του.

Ζοῦμε σέ ἕνα κόσμο γεμάτο προ-κλήσεις, σέ ἕναν κόσμο στόν ὁποῖο ἡ ἀθεΐα καί ἡ ἀδιαφορία γιά τήν πίστη, γιά τόν Θεό, γιά τήν ἐν Χρι-στῷ ζωή ἔχει πληθυνθεῖ, σέ ἕναν κόσμο πού πολλοί εἶναι ἐκεῖνοι πού συκοφαντοῦν τήν Ἐκκλησία καί

εἰρωνεύονται τά πιστά τέκνα της, εἶναι πολλοί ἐκεῖνοι πού χλευ-ά-ζουν ὅσους ἀγωνίζονται νά ζοῦν σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὅλοι ἀντιμετωπίζουμε τέτοιους ἀνθρώπους στή ζωή μας, ὅλοι βρι-σκόμαστε μπροστά σέ τέτοιες συζη-τήσεις. **Καί τότε γεννᾶται τό ἐρώτημα, τί κάνουμε ἐμεῖς;**

Ὑπερα-σπιζόμαστε τήν πίστη μας; Ὑπερασπιζόμαστε τήν Ἐκκλησία; Ὁμολογοῦμε ὅτι καί ἐμεῖς ζοῦμε μέ τόν τρόπο τόν ὁποῖο ἐκεῖνοι ἀμφι-σβη-τοῦν καί εἰρωνεύονται, ἤ σιω-ποῦμε καί προσπαθοῦμε νά ἀπο-φύγουμε ὁποιαδήποτε ἀπάντηση;

Ἡ δική μας ὁμολογία στίς περι-πτώσεις αὐτές δέν ἔχει βέβαια ὡς συνέπεια τό μαρτύριο, ἀλλά αὐτό δέν μᾶς ἀπαλλάσσει ἀπό τήν εὐθύ-νη νά κάνουμε αὐτή τήν ὁμολογία, γιατί ἰσχύει καί γιά μᾶς ὁ λόγος τοῦ Κυρίου μας: «Πᾶς ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοί ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμο-λο--γήσω κἀγώ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς».

Μέ τήν ὁμολογία μας ἐκφράζουμε ὄχι μόνο τήν πίστη μας ἀλλά καί τήν ἀγάπη μας στόν Χριστό, ἐκ-φρά-ζουμε τήν ἐπιθυμία μας νά εἴμα-στε ἑνωμένοι μαζί του καί τώρα, ἐδῶ στή γῆ, ἀλλά ἰδιαίτερα στό μέλλον, στήν αἰώνια ζωή στούς οὐρανούς. Ὁ Χριστός προσφέρει καί σέ μᾶς αὐτό πού προσφέρει στούς ἁγίους μάρτυρες, χωρίς νά θυσιά-σου-με τή ζωή μας. Ἄς μήν ἀδιαφο-ρήσουμε γι᾽ αὐτή τή μεγάλη τιμή πού μᾶς κάνει ὁ Χριστός. Ἄς ἐμπνευσθοῦμε ἀπό τό παράδειγμα τῆς ζωῆς τῶν συμπολιτῶν μας, τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου ἀλλά καί τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τῶν

Κουλακιώτων καί ἄς τούς μιμηθοῦμε, ἔτσι ὥστε νά τόν τιμήσουμε ὄχι μόνο μέ τά χεί-λη ἀλλά καί μέ τή ζωή μας, καθώς, ὅπως λέγει καί ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, «τιμή μάρτυρος μί-μη-σις τῆς ζωῆς αὐτοῦ».

Ἐάν πράγματι θέλουμε νά λεγόμεθα χριστιανοί, νά φέρουμε δηλαδή αὐτό τό τιμημένο ὄνομα, θά πρέπει σέ κάθε περίπτωση τῆς ζωῆς μας, στήν καθημερινότητά μας, θά πρέπει νά ἔχουμε τό θάρρος νά ὁμολογοῦμε τόν Χριστό, νά λέμε «ναί, εἶμαι ἄνθρωπος πού ἐκκλησιάζομαι, πού ἐξομολογοῦμαι, πού πιστεύω, πού δέν δέχομαι νά βλασφημεῖται ἡ Ἐκκλησία μου καί τό πιστεύω μου», αὐτά μᾶς καθιερώνουν καί μᾶς στή θέση πού ἦταν καί οἱ νεομάρτυρες καί οἱ μάρτυρες τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκεῖνοι, ἦταν οἱ συνθῆκες τέτοιες, καί ἔδωσαν τή ζωή τους, ἔδωσαν τό αἷμα τους. Ἐμεῖς δέν μποροῦμε νά δώσουμε μία ὁμολογία, ὅτι ἀνήκουμε στόν Χριστό, ἀνήκουμε στήν Ἐκκλησία, καί τότε καί ἐμεῖς μαζί μέ ὅλους τούς μάρτυρες καί τούς νεομάρτυρες θά ἀπολαύσουμε αὐτά τά ὁποῖα ὑπόσχεται ὁ Χριστός σέ αὐτούς οἱ ὁποῖοι τόν ἀγαποῦν. Τί ὑπόσχεται; Πράγματα πού δέν μποροῦμε νά συλλάβουμε μέ τόν νοῦ μας, «ἅ ὀφθαλμός οὐκ εἶδε καί οὖς οὐκ ἤκουσεν καί ἐπί καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἅ ἡτοίμασεν ὁ Θεός τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν», λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Μέ τήν ὁμολογία μας δείχνουμε τήν ἀγάπη μας, διαφορετικά εἶναι κίβδηλη ἡ ἀγάπη μας, εἶναι ψεύτικη ἡ ἀγάπη μας, εἶναι συμφεροντολογική. Ὅταν ἔχουμε ἀνάγκη, ἐπικαλούμεθα τόν Χριστό, τήν Παναγία, τούς ἁγίους, ὅταν ὅμως βρεθοῦμε σέ μία τέτοια στιγμή ὁμολογίας, τότε κλείνουμε τό στόμα μας καί ἀπερχόμεθα. Γι᾽ αὐτό ἄς προσέξουμε πάρα πολύ, γιατί δέν ξέρουμε πότε θά μᾶς καλέσει ὁ Κύριος. Ζοῦμε σέ τέτοιες ἐποχές πού καθημερινά φεύγουν ἀδελφοί μας χωρίς νά τό καταλάβουμε. Λοιπόν, μήν βρεθοῦμε σέ μία τέτοια στιγμή ἀνέτοιμοι. Γι᾽αὐτό «στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετά φόβου», γιά νά κερδίσουμε ὅλα αὐτά τά ὁποῖα ὑπόσχεται ὁ Θεός σέ αὐτούς πού τόν ἀγαποῦν.

Για περισσότερες φωτογραφίες κάντε κλικ εδώ